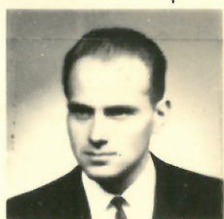

ROČENKA 1972

Oddíl orientačního běhu
TJ Tesla Brno

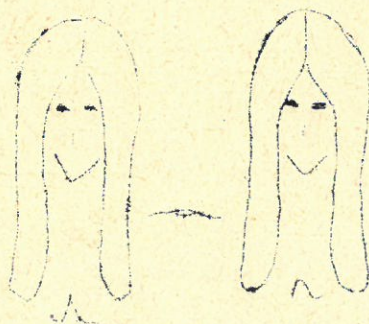

O B S A H

		strana
Obsah		1
Jak jsme si vedli	Dobra Novotná Alois Petr	2-4
Nejvýraznější úspěchy oddílu v roce 1972		5
Vzhůru na Rilů	Zdeněk Kolařík	6
Rakousko	Zdeněk Lenhart	7
Pohár veletržních měst	Vlastimil Rohovský	8
Bulharsko	Jiří Komínek	9-10
Plný kufr poznámek	Zdeněk Lenhart	11-16
Anketa		17
Mistrovství světa	Zdeněk Lenhart	18-20
Adresář		21
Sportovní kalendář 1973		22

Vydal oddíl orientačního běhu TJ TESLA Brno nákladem 50 výtisků.
Redigovala slečna Šimajzlová

Případné překlepy a hrubky prosím přehlédněte.

Mohu s klidným svědomím říct, že dobře. I když jsme v lize dorostu klesli na třetí místo, nepovažuji to za pokles výkonnosti. Absolvovali jsme I.ligu s minimálním počtem závodníků - a to nemůže na tak dobrá družstva jako je Třinec a Gottwaldov stačit. Čekávám úspěch v roce 1973 a 74.

V našem kolektivu žili, trenovali a za náš oddíl bojovali tento rok tito úspěšní závodníci:

juniorka Věra Řádková - po celou sezonu podávala vyrovnané výkony. Druhé místo v celostátním žebříčku a třetí na Mistrovství ČSSR si plně zasloužila. Dle lékařských testů se tento rok zlepšila o 50%. Celkem naběhala 670 km, z toho do prvního žebříčku 325. Obsadila 7 x 1.místo, 4 x 2. a 12 x 3. Absolvovala 32 závodů. Její nejhorší výkon byl 22,48 % od času vítěze. Pro rok 1973 je zařazena do širšího reprezentačního družstva.

mladší dorostenka

Dobra Novotná - závody pro ligu běhala v kategorii starších dorostenek. I když zakolísání právě v prvním žebříčku ji částečně připravilo o klid, dokázala se vzchopit a žebříček starších dorostenek vyhrát. Získala tři mistrovské tituly v lyžařském, nočním a dením CB - tudíž maximum. Celkem naběhala 877 km, z toho do prvního žebříčku 560. Absolvovala 37 závodů, 4 lyžařské. 23 x byla 1. 11x obsadila 2. místo a 2x 3. Její nejhorší výkon byl 20 % od času vítěze. Je členkou národního družstva mladých.

mladší dorostenka

Mirka Hudečková - na Mistrovství ČSSR byla třetí, v nočním druhá. Zvítězila na závodech v Maďarsku, úspěšně si vedla ve štafetách. Zcela jasně zvítězila v žebříčku mladších dorostenek. Měla v této sezoně několik výkyvů asi proto, že měla i několik vysazení z treninku v důsledku operace a společenské angažovanosti a to právě v nejdůležitějším období - v květnu. Celkem naběhala 765 km, z toho do prvního závodu 480. Absolvovala 33 závodů, ve kterých 16x obsadila 1.místo, 8x 2. a 3x 3. Její nejhorší výkon byl o 39% horší než čas vítěze /byla po operaci/. Je členkou národního družstva mladých.

mladší dorostenka

Jana Fajmonová začala teprve letos závodit. Zatím se jen „okoukávala“, v roce 1973 musí již systematicky trenovat. Bude členkou prvoligového družstva. Absolvovala 12 závodů. 1 x byla druhá, 1x 3., 1x 4. atd.

starší žák

Radek Novotný vyhrál přesvědčivě národní žebříček skupiny A. Na Mistrovství nestartoval - nebyl jako všichni Brňáci připuštěn na start. Celou sezonu neměl výkyvy, dosahoval velmi dobrých průměrů na 1 km, několikrát mezi 5 až 6 min. Absolvoval 24 závodů. 15x obsadil 1. a 7x 2.místo. Nejhorší čas byl o 11,8 % horší času vítěze. Zasloužil by si účast v družstvu mladých.

starší žák

Vlastik Šebesta začal teprve letos závodit. Díky svému talentu a svědomitosti se rychle zlepšoval a v druhé půlce sezony bojoval již na špičce. Je městským přeborníkem v kategorii žáků starších. Absolvoval 26 závodů, 1x byl 1., 4x 2. a 3x obsadil 3.místo. Má perspektivu a je pro naše družstvo posilou.

starší žák

Pavel Benda se již tak nevěnoval orientačnímu běhu, dával přednost atletice. Je bystrý, rozhodný a přáli bychom si, aby u orientačního běhu zůstal. Absolvoval letos 14 závodů, z toho 3 x obsadil 3.místo a 2x 4.

starší žákyně

Heidi Haakové a Eva Pálková závodily jen málo. Obě mají předpoklady být úspěšné a moc je potřebujeme. Jejich individuální trenink pro tuto sezonu je mou prvořadou záležitostí. Závodily 3x a z toho obsadily 2x 2.místo.

mladší žák

Jirka Hlaváč je ve své kategorii suverenní. Spolu s Lengálem /Loko Brno/ přesvědčivě vyhrál Celostátní závody žactva uspořádané při MS. Absolvoval 11 závodů, z toho 9 vyhrál. Zbývající dva běžel v kategorii starších žáků a byl 2 x devátý. Je naší nadějí i chloubou.

mladší žákyně

Jana Hlaváčová je teprve devítiletá, ale vede si odvážně a úspěšně. Absolvovala 11 závodů a byla 7x 1., 1x 2., 2x 3. Tevně věříme, že doroste do reprezentace.

Těchto několik čísel zasvěceným napoví, jak poctivě jsme se připravovali a bojovali. Přála bych si, aby nám pro příští rok zůstala radost z pohybu, chuť ze závodění a dobrý kolektiv, neboť právě to považuji za základ úspěchu. Přeji vám i sobě, aby příští rok byl pro nás rokem radosti, spokojenosti a štěstí ve škole, doma i v závodění.

Dobra Novotná

A jak si vedli „pánové“?

Ze statistiky výsledků dámské části našeho oddílu i žáků vyplývá, že loňský rok byl pro nás rokem úspěšným. Dá se totéž říci o dorostencích, juniorech a mužích? Nechme hovořit výsledky našich borců podle abecedy:

Cigoš Pavel - velká naděje našeho sportu nejen svoji úctyhodnou výškou, ale zejména výkony. Mistrovský titul v mladších dorostencích i impozantní serie 6 vítězství v Čsl. poháru - to se hned tak nevidí. Věřím, že se mu bude dařit i nadále, zejména i v dresu juniora ČSSR. Celkem naběhal 954 km /počítáno bez Tater a lyží/ a absolvoval 26 závodů

Cigoš Petr - po rozpačitém roce 1971 se po vzoru svých bratrů rozběhal a získal I.VTM. Jeho 6.místo v Čsl. poháru je rozhodně úspěchem, i když si myslím, že by měl při vydatnějším treninku i na víc.

Halavin Jan - zatím věčná naděje našeho oddílu má svůj vrchol teprve před sebou. V dobré fyzické zdatnosti mu chybí stejně dobrá mapařina. Nadcházející sezona by u něho mohla být

- přelomem - měl by toho využít. Naběhal 1181 km, v Čsl. poháru se umístil ve 2. polovině. Dobrých výsledků však dosahoval na závodech II. stupně. V jednom ze závodů se mu dokonce podařilo získat 97 % za vítězem.
- Kolařík Zdeněk - po nemoci se spíše rozběhával, jeho 16. místo v Čsl. poháru odpovídalo jeho možnostem. Je perspektivním závodníkem - věřím, že mu to v juniorech půjde.
- Komínek Jiří - naše loňská posila s vynikající fyzickou zdatností. Při zaměření treninku na práci s mapou by měl vyrůst v závodníka I. třídy. Naběhal 1012 km a absolvoval 34 závodů.
- Koukal Bohumil - po vojně se vrátil zpět do oddílu, kde od něho očekáváme pomoc při vybojování I. ligy dospělých. Chce to však hodně trenovat, jak fyzičku, tak i mapu. Věřím, že to půjde!
- Rohovský Vlastimil - běhá OB druhým rokem, v Čsl. poháru se umístil v juniorech na 19. místě /což se mi zdá pod jeho možnosti/. Při jeho poctivém přístupu a treninku však věřím, že mu to letos v „áčkách“ půjde. Absolvoval celkem 37 závodů a naběhal 1285 km.
- Šerý Bohumil - letos mu bude už 34 let, ale přesto patří k oporám našeho druholigového družstva, zejména díky vynikajícím mapařským znalostem. V loňském roce nemohl jít všechny závody - jen 16 - /vojenské cvičení/, takže jeho statistika je trochu zkreslena. Treninkově naběhal 750 km a v 16ti závodech 250 km.
- Petr Alois - sebe jsem nechal nakonec spíše ze slušnosti než ze skromnosti. Fandit si zde nebudu; běhal jsem, jak mi čas i „stařecké“ potíže dovolovaly, ale před mladšími jsem komplexy necítil. A i své 17. místo v Čsl. poháru v kategorii M 21 pokládám za úspěch /když tam ještě stále otravuji/. Chtěl bych i letos s mladšími držet krok. Naběhal jsem 1563 km a za svůj největší úspěch považuji ani ne tak obnovení I. VT jako 2. místo na oddílovém přeboru, kde jsem skončil po 2 etapách jen 21 vteřin za Pavlem.

Co říci na závěr? Snad jen to, že všichni máme ještě značné rezervy a schopnosti, aby rok 1973 byl ještě úspěšnější než-li ten předcházející. Chce to však TRENovat, TRENovat a zase TRENovat! A k tomu přejí všem dostatek pevné vůle i chuti. A podepisuji se i pod vše co napsala závěrem svého hodnocení Dobra.

Lojza

Nejvýraznější úspěchy oddílu v roce 1972

I. liga dorostu - 3.místo za Třincem a Gottwaldovem

Československý pohár

M 15 1. místo Pavel Cigoš
D 15 1. místo Mirka Hudečková
D 17 1. místo Dobra Novotná
D 19 2. místo Věra Řádková

Mistrovství ČSSR v dením OB - Pezinok

M 15 1. Pavel Cigoš - dorostenecký přeborník ČSSR
D 15 1. Dobra Novotná - dorostenecká přebornice ČSSR
D 15 3. místo Mirka Hudečková
D 19 3. místo Věra Řádková
štafety ženy 4. místo - Řádková, Novotná ml., Hudečková

Mistrovství ČSSR v nočním OB - Gottwaldov

M 15 1. Pavel Cigoš - dorostenecký přeborník ČSSR
D 15 1. Dobra Novotná - dorostenecká přebornice ČSSR
D 15 2. místo Mirka Hudečková

Mistrovství ČSSR v lyžařském OB - Chomutov

D 15 1. Dobra Novotná - dorostenecká přebornice ČSSR

Český pohár

M 13 1. místo Radek Novotný
D 15 1. místo Dobra Novotná
D 35 1. místo Dobruše Novotná
D 19 3. místo Věra Řádková

Mistrovství ČSR v dením OB - Jihlava

štafety ženy 1. Řádková, Novotná ml., Hudečková - mistryně ČSR

Přebor oddílu

ženy 1. Věra Řádková - přebornice oddílu OB TJ TESLA Brno
muži 1. Pavel Cigoš - přeborník oddílu OB TJ TESLA Brno

V z h ů r u n a R i l u

Smrad. Nepříjemný smrad. To bylo to nejhorší probuzení, ja-ké jsem si mohl přát. K němu se ještě přidal jeho majitel, který k nám vpadnul do kupé. Každý jsme nějaký, ale tento elegantní pán se svými 100 kg živé váhy a svou vonavkou, to bylo i na mě moc. Rychle jsem odešel na chodbičku a oddal se rannímu pozorování okolní krajiny. Krásné vápencové skály nám dávaly aspoň na chvíli zapomenout na loudavou jízdu místního pacifiku Bukurešť - Sofia.

Další kolo bulharského uvítacího seremoniálu nám po páno-vi z vlaku připravilo sofijské nádraží. Tam, kde byly koleje a stály vagony, se dalo poznat, že stojíme na nádraží. Když jsme se začali ohlížet po místní úschovně zavazadel, dostali jsme se mezi dřevěné boudy jako někde na tržišti, které nesly hrdý název „Bagaž“. Sofia je město mladé, nové a perspektivní, ale kromě pohoří nad městem a několika malých chrámů má jedi-nou atrakci ve velmi příjemné nálevně před nádražím. Rádi jsme se tedy se Sofií rozloučili a po převlékací akci vev vlaku jsme nedočkavě podupávali pohorami a vyhlíželi ty naše kopečky.

První pohled na Rilu nás docela zklamal. Naštěstí je Rila rozlehlé pohoří a my se blížili z té nižší strany. Když jsme se z Kostence dostali autobusem do výchozího bodu naší cesty, hleděli na nás místní horalé jako na blázny. V té chvíli mě napadlo také něco o bláznech, neboť vydat se do cizích hor podle mapy zakoupené v NDR a vytištěné někdy v roce šedesát, to byla dost velká divočina. Důsledkem této kombinace bylo zřejmě i to, že jsme nemohli najít správnou cestu do hor. Autobus nás vyvezl výš a nás nenapadlo zeptat se. Jedinou cestu, které v těch místech byla, jsme odhadli za správnou a vyrazili jsme vzhůru. Za blázny nás museli považovat také v táboře kam jsme dorazili. Po našem vysvětlení kam jdeme, nás tvrdošíjně po-sílali zpátky a dokonce nás chtěli odvézt autem. Naštěstí jeden přítomný domorodec nám poradil cestu oklírou a tím zapudil po-nižující alternativu táborníků. Po delším stoupání jsme se utá-bořili v lese. Toto místo by se mohlo nazvat „U nejbližší vody“. Bylo již docela blízko prvního hřebene a proto jsme uléhali s po-citem, že ráno uvidíme kudy dál. A taky jsme viděli. Nejdříve skupinu volně se potulujících koní, přišlo nám, že jsme v zemi, kde je všechno naruby, nejenom kývání hlavou a mapy. Potom jsme došli na konec cesty /minulý den jsme při zkaacování cesty minu-li křižovatku, kde jsme měli odbočit/ a potom na skály, přes kte-ré jsme nemohli dál. Naštěstí jsme však uviděli cestu a dřevorubce. Dnes už to je jenom příjemná vzpomínka, tohle cestování, ale když nám tehdy šéf dřevorubců ukázal na mapě kde jsme a dopro-vodil nás na cestu, byli jsme velmi rádi a konečně jsme si mohli říci „Vzhůru na Rilu“.

Zdenek

R a k o u s k o

V roce MS absolvovalo čs. reprezentační družstvo dva zahraniční zájezdy. Poprvé to bylo v květnu do rakouského Neusiedlu. Neusiedel je lázeňské městečko na severním břehu Neziiderského jezera /Neusiedler See/ na hranicích Rakouska s Maďarskem. Opravdu už je tam hodně cítit Maďarsko. Samá rovina, komáři, rákosí, opět rovina a najednou pár kopečků porostlých listnatou buší, džunglí z všelijakých ostnáčů, pichláčů a bodlináčů, a pak zase placka až do Vídně nebo na druhou stranu přes celé Maďarsko. Rakousko připomínaly jen zasněžené Alpy v dálce. To však jen jeden krásný den, v ten den jsme viděli i bratislavskou vysílačku na Kamzíku. A téhož krásného dne se běžel první závod zelenou džunglí plnou divotvorných překvapení a hrůzných záludností. Mapa nás totiž zavedla do pravěku. Nejen do pravěku orientačního běhu, ale i do pravěkých močálů a neproniknutelných houštin, do temného suterénu pod několikaposchoďovým zeleným pralesem plným padlých stromů, popínavých rostlin a pachu tlejícího listí. Jen mastodonty a nosorožce jsme neviděli. Za to lesem pobíhali zmateně a v neobvyklém množství strhané postavy netrenovaných Rakušáků, dále pak Maďarů, Angličanů, západních Němců a dokonce i Švédů a Čechoslováků. Na kraji buše po celou dobu vyřvávalo několik rozhlasových vozů vojenské pochody - to asi aby všichni trefili do cíle. Tam jsme se také dozvěděli, že mezinárodní závody u příležitosti 5. výročí Rakouského svazu branných sportů vyhrál nějaký Lenhart z Československa.

Aby to nebylo jednotvárné, tak na příští den spustili subtropický déšť, opět nás obdarovali tlustými sacími papíry s natisknutým rebusem, kdo to v dešti dokázal, tak si mohl do toho mokrého hororu obkreslit jakási kolečka a pak už se o nás přestali starat. Dál si moc nepamatuji, jen vím, že ještě týž den /doufám/ jsem přiběhl na jakýsi stadion s buzolou v jedné ruce a žvancem buničiny v druhé. Pršelo a hráli Radeckého marš. Večer nám řekli, že bude banket a že dnes byly orientační závody, vyhrál Franz Meier z Rakouska a dohromady zůstal v čele ten Lenhart, za ním Borůvka a pak teprve že byli nějakí Švédí.

Zpráva o banketu nás však potěšila víc, než nějaké výsledky, neboť už tři dny jsme dostávali menáž v kasárnách. Museli jsme se na tu slávu taky nějak připravit, oholili jsme strniska, "vohákli se vypůjčenými svršky a nechali se vojenským kamiónem odvézt na banket s rakouskými jenerály v čele s ministrem války /nevím, zda mu taky už neříkají ministr míru/. Jídla bylo, dobrého, pítí taky, pupkáči pili víno, my jsme sháněli vynikající ananasový džus, bylo to úžasné, ale . . . !

Na žádném banketě není ani jedna židle, natož pak na vojenském. Když někdo přijede bourákem, tak mu to ani nevádí, kdo však přiběhne džunglí a deštěm, ten by si sedl i na obrácený talíř. Jen kdyby tam nebyl ten ministr. . .

Zdeněk

Pořadatelem letošního ročníku bylo Lipsko. Do NDR odjeli většinou druhotřídní závodníci, protože ve stejné době bylo Mistrovství ČSSR.

Vlastní závod byl v okolí městečka Dahleu vzdáleného asi 50 km od Lipska. Ubytování jsme byli v kolejích Vysoké školy zemědělské, většinou v třílůžkových pokojích.

Den před závodem měla všechna družstva trenink na vzdálené části mapy. Na trenink bylo každé družstvo odvezeno podle přesného časového rozvrhu. Terén byl většinou rovinný, ale porost, který tvořilo kapradí a často nečistý les, udělal přece své. Mapa byla podle mého názoru dobrá. Při treninku jako i celý zbytek dne přelozilo a tak bylo odpoledne věnováno odpočinku a sledování televize, která vysílala boje o olympijské zlato. Večer déšť ustal a slavnostní nástup před místní pěknou radnicí proběhl za doprovodu řízné německé hudby a záře pochodní.

Druhý den jsme po společném bloudění s budoucí mistry i světa našli start. Zde německá organizace trochu vázla, ale jako první závodník jsem odstartoval již přesně podle plánu. Po odstartování všech závodníků "Poháru", byl odstartován veřejný závod. Závod dokončili všichni druhotřídní závodníci naší výpravy v limitu a mistři /Lojza a Milan/ obsadili pěkně 3. a 4. místo za členy reprezentace NDR a Maďarska. Při vyhlášení vítězů se střídala německá a maďarská hymna. Sami jsme si "předplatili" třetí místo, které zpečetil i vedoucí naší výpravy ve veřejném závodě v kategorii starších pánů. Celé vyhlášení před radnicí se spoustou květin, krásných medailí a diplomů se mi velmi líbilo.

Štafety proběhly na stejné mapě a předávkové území bylo v prostoru cíle jednotlivců v areálu „Lesních lázní“. Je to upravený rybník na koupaliště uprostřed lesů s možností projíždky na loďce a jiných radováněk. Ve štafetách nás smůla Milana jako finišmena připravila snad i o první místo, ale druhé místo za Maďarskem nám slušelo.

Závěrečné večere v „Lesních lázních“ se zúčastnili všichni závodníci i funkcionáři. Po večeri, na kterou všichni již čekali 2 hodiny /německá přeorganizovanost/ a předání různých upomínkových věcí se rozpoutala zábava. Když nám byly dány k dispozici lodičky, většina toho využila k malé loďčkové bitce.

V pondělí nás pořadatelé odvezli do Lipska, kde nás ubytovali v mládežnickém hotelu. Den využil každý podle libosti prohlídkou města, veletrhu a společně jsme ho zakončili večerní procházkou po pěkně osvětleném druhém největším městě NDR se zastávkou ve skutečném mléčném baru. V tuto dobu byli vedoucí výprav na návštěvě u starosty Lipska. Jště v noci jsem odjel domů, protože škola volala, ale ostatní ještě strávili den v Lipsku.

Osobně si myslím, že zájezd se vydařil jak po sportovní tak společenské stránce. Pořadatelé se svého úkolu hostitelů ujali dobře.

V r. 1974 budou závody v Brně a městský svaz OB bude mít ještě hodně práce, aby závod měl přinejmenším stejnou úroveň. Potěšitelné bylo zjištění, že v zahraničí má náš oddíl dobré jméno po všech stránkách a myslím si, že bychom se měli snažit pro udržení dobrého jména všichni a ne jen několik jedinců.

B u l h a r s k o

Letošního zájezdu do Bulharska se zúčastnila tato sestava: Lojza Petr, Vlastik Rohovský, Zdeněk Kolařík a moje maličkost. Cesta vlakem proče-hla celkem klidně, bez většího vyrušování se strany celníků všech národností. Po dvou zastávkách /prohlídka Bukurešti a Sofie/ vystoupili jsme definitivně v Kostěnci. Před námi ležely kopečky vypadající z této strany snad až příliš mírumilovně. Rila je v průměru o nějakou tu stovku metrů vyšší než naše Vysoké Tatry, svým charakterem však připomíná spíš Nízké Tatry. Většinou travnaté kulaté kopce /vyjimku tvoří oblast Malovice/ na jejichž vrcholcích se popásají stáda ovcí a koní k nemalému pohoršení některých z nás /jimž pravděpodobně připadlo, že jsou takto snižovány naše výkony a důstojnost/.

Z Kostěnce jsme vyrazili v pátek 14.7. asi ve 4 hodiny odpoledne vinou nepřesné mapy samozřejmě hned do kufru. Ke cti nám budiž přičteno, že ačkoliv nám byl nabízen odvoz zpátky a ještě pak na správné místo, všichni jsme usoudili, že každý „má mít kleprlíka /koně/ svého v škorních svých“ a jeden neplánovaný hřeben, údajně neschůdný, jsme překročili po svých. V důsledku toho jsme na Belmekon chyžata /chata/ dorazili ne v pátek večer nýbrž až v sobotu v poledne. Zde jsme přespali strávivše ještě před tím odpoledne dvojím výstupem na Vasila Kolarova /2627/. V neděli za poměrně pěkného počasí a hlavně dobré viditelnosti podnikli jsme tuto túru túr. Z Belmekonu přes Ravni čal /2636/, Sivri čal /2571/, Orta čal /2570/, Jančov čal a ještě nějaký ten čal do sedla nad chatou „Zavračica“ původní to cíl tohoto dne. Moudrým zásahem Lojzy Petra jsme však od tohoto úmyslu byli odvráceni a skryjíce na příhodném místě bagáž, pokračovali jsme přes Manču /2771/, dvojvrchol Mariškina čalu /2765/ a dalších 5 nebo 6 vrcholů přes 2700 m na Musalu /2925/, nejvyšší vrchol Balkánu - Olymp jen 2918, a hlavní cíl naší cesty. Stejnou cestou zpět pro bagáž a závěrečným asi dvouhodinovým hladovým pochodem pod svahy Ovčarce /2768/ a Pesakliva Vapy na chatu Crančar. Zde jsme se najedli, přespali, doplnili zásoby a vůbec se dali po všech stránkách dohromady. V pondělí za mizerného počasí /prudká bouře s krupobitím kvůli které jsme k naší nesmírné lítosti vynechali horu s krásným jménem „Kanarata“ 2690/ přes Kovač /2634/ a Rybniční jezera až pod Rilskij monastir, kde přišly opět ke cti naše stany.

Úterní ráno jsme strávili prohlídkou monastíru. Založen byl už v 11. stol. Ivanem Rilským a je to Bulharská panátka číslo 1. Něco jako u nás Hradčany s Karlštejnem dohromady. Bulhaři jsou na něj patřičně hrdí a taky mají být na co. Klášter je opravdu senzační a nemůžu než každému, kdo se v těchto končinách octne, jeho návštěvu doporučit.

Další náš cíl, hora Damga, je sice jen asi 2 km vzdálena, z toho ovšem bohužel 1500 m rovnou nahoru /z 1160 na 2674/ takže jsme se pěkně protáhli i když jsme vrchol pro bouři vynechali. Dále přes Dodov vrch /2661/ na Malovicu /2749/ - pěkný pohled + krásná duha zřejmě na naši počest. Pod Malovicí náš nejvyšší tábor /snad 2500 m/. Noc byla velmi stu-

dené a mokrá. Naše stany jsou již starší . . .

Ve středu jsme pokračovali takto: horolezecká chata Bak, Strašnoto jezero, Popova kopa /2704/, Lopuškin vrch /2691/, Golem mečit /2568/, Malij mečet a chata Mečet, kde jsme vlastně své horské putování skončili.

Mám-li shrnout, tak hory jsou to velmi pěkné, poměrně málo zalidněné /vyjímka zas jen oblast Malovice/, což má tu výhodu, že si může člověk postavit stan a rozdělat oheň kde se mu zlíbí. Češi jsou tam asi dost vzácní neboť obyvatelstvo, které mně mimochodem obzvlášť na horách velmi příjemně překvapilo, jevílo sklon považovat nás za Poláky. Na chatách, **kte-
rých je tam poměrně dost**, se sice nedá nic koupit, ale za to je všude zdarma čaj a ze svých zásob si každý může uvařit. Bulhaři proto chodí do hor dobře zásobeni jídlem i pitím. K pití mají většinou mastiku, takto nápoj neobyčejně odporný, alespoň my jsme se po prvním napití nemohli na ni ani počívat. Zatímco oni si v ní zřejmě libují.

Ve čtvrtek jsme se přes Samokovu /pěkná leč bohužel zavřená mešita/, Kostěnc a pak celé Bulharsko přepravili do Varny.

Na práci jsme tam měli hlavně závody „Varněnsko Leto“. Závody měly velmi dobrou organizaci, kamerám úrazu však byla mapa. Sice 1:20 000, nicméně u nás by pravděpodobně vzbudila bouři nevole již před deseti lety. Scházely nejen cesty, průseky a veškeré podrobnosti, ale i mýtiny, pole a údolí někdy značně rozsáhlá. S touto situací se nejlépe vyrovnal Lojza, který se v závodě jednotlivců umístil velmi čestně /27.místo, autor 45., Zdenek 11. a Vlastik 17. - ve svých příslušných kategoriích - pozn.red./. Také v závodě štafet jsme nijak neosl-nili. Další náš pobyt u moře byl značně jednotvárný a nepři-hodilo se tam nic mimořádného, hodného zaznamenání. Přesto, nebo právě proto, jsme si pobyt u moře protáhli o jeden den nad plán. Závěrečná cesta přes Bulharsko, Rumunsko a Maďarsko byla již jen značně únavnou tečkou za naším putováním.

Bulharsko /Rila/ je tedy za námi. Které, možná ještě vyšší hory nás čekají ?

Jura

P l n ý k u f r p o z n á m e k

Mnoho aktivních závodníků nemá vůbec ponětí o tom, co a jak dělají reprezentanti. A tak, myslím, nebude na škodu troška přesnějších informací. Letošní sezona repre mužstva byla opravdu nabitá. Na důkaz uvádím kalendář.:

- 20.-27.2. soustředění v Harrachově na blátě
 - 21.-26.3. soustředění v Prachovských skalách - 2 těžké závody, lození s lanem, pětadvacítka a 2 závody u Hradce Králové
 - 20.-23.4. soustředění Gottwaldov - 5 km dráha, mapové treninky, 2 závody v Brně
 - 8.5.-4.6. grandiózní soustředění v Prachovských skalách, obsahovalo pětadvacítku v Hr.Králové, ergometrii na bicyklu, ostré mapové treninky v okolí Brna, závod ve Vyškově, telemetrické vyšetření v Prachovských skalách, Akademické mistrovství v Liberci, závod v Hradci, zájezd do Rakouska na 3 závody, Mezinárodní akademické závody v Praze označené za malé mistrovství světa a žebříčky v Brně; mezitím spousta kondičních a mapových treninků a treninkových závodů v Prachovských skalách a později na nové mapě Sedmihorek
 - 23.-25.6. nominační závody na MS
 - 4.-18.7. zájezd do Švédska na C-ring
 - 9.-13.8. soustředění v Jičíně - 5 km dráha, 3 těžké a dlouhé treninkové závody v pískovci
 - 18.-20.8. nominační závody na MS
 - 21.8.-3.9. soustředění na Štrbském plese /hotel FIS/ zakončené Mistrovstvím ČSSR v Pezinku
 - 11.-17.9. Mistrovství světa - Staré Splavy
- kromě toho žebříčky a množství jiných závodů.

Nyní několik poznámek na přeskáčku:

Pět km na dráze jsme běželi jak v dubnu tak i v srpnu uprostřed objemového treninku, to znamená bez dostatečné zásoby rychlosti nehledě na vrozený odpor orientáku k dráze. Mimoto při obou závodech bylo nepříznivé počasí. Dosažené časy by se jistě po krátké době zaměřovacího treninku daly zlepšit, odhadem tak o půl minuty. Duben /vítr/ 1.Jašek 16.08, 2.Hořínek, 3.Galík - čas posledního asi 17.10. Srpen /horko/ 1.Hořínek 16.09, 2.Vlach 16.11, poslední přes 18 - vedro. Pro srovnání: Frilén /bronzový z MS/ dovede 3 km za 8.12 což znamená asi tak 13.50 - 14.00, ale s mapou po lese kličkuje jak zajíc.

Květnová pětadvacítka /na standartním 6,2 km lesním okruhu v Hradci Králové/ nás zastihla v nejlepší formě právě pro tuto trať: 1.Hořínek 1.29,49, 2.Lenhart 1.32,08, 3.Jašek, poslední 1.36,05. Pro srovnání - nejlepší v březnu měl Galák 1.33,33, v květnu 1971 Šnucler 1.36,30. Trať úplně stejná, jen v letošním květnu byl hromadný start na rozdíl od předchozích intervalových. Časy posledních uvádím pro zdůraznění vyrovnanosti družstva. Ještě jedno srovnání. Brněnskou pětadvacítku na silnici v září vyhrál nejlepší čs.maratonec Podmolík za 1.24,00, 22.Galík cca 1.32,17, 24.Cigoš 1.32,48.

Co je to telemetrie? V překladu měření na dálku. Na prsou nalepeně elektrody, na zádech vysílačka /asi 1 kg/ běžíš skoro normální orienták, jen trať je postavena tak, aby žádné kopce nestály v cestě radiovým vlnám. Registruje se tepová frekvence v závislosti na typu činnosti - dlouhý jednoduchý úsek, stoupák, seběh, jemná práce s mapou, dohledávání kontroly, cílový úsek atd. Není to jen taková hračka Dr Soulka, lze podle toho odhalit mnoho rezerv. Např. Borůvka běžel celý závod s tepovou frekvencí 170 - 180, tedy skoro maximální. To jest využívá svých fyzických možností jak to jen jde. Na druhé straně typ Věry Vydržalové kolísal od 100 do 180, to znamená, že často jde pěšky či stojí a mapuje, nevyužívá svých běžeckých schopností a tím tedy ztrácí čas. Švédí /Dr Saltin/ dělají něco obdobného, jen místo s vysílačkou běhají s magnetáčkem, který je jednak menší, jednak mu nevadí žádné kopce.

Poznámka: od elektrod jsou fajnové cucfleky a vydrží aspoň týden.

Malé mistrovství světa se říkalo o mezinárodních Akademických závodech v Praze pro účast repre družstev Finska, Švédska, Norska, Dánska, Mačarska a ČSSR. Terén perfektní Junkovy mapy u Říčan byl typicky kontinentální a navíc hodně placatý, tedy pro nás výhodnější než terén podzimního MS. Z výsledků je to taky patrno: 1. Frilén 1.16,55, 4. Lenhart 1.19,06, 7. Ticháček 1.19,53. Do 10 min za vítězem bylo ještě dalších 6 Čechoslováků. Při štafetách nebyly hrubou chybou pořadatele odstartovány druhé úseky některých štafet, všechny tři čs. repre štafety na to doplatily.

Trochu chudším pokračováním tohoto malého mistrovství byly brněnské žebříčky /bez účasti Norska, Švédska a Dánska/. Finové a Švýcaři však dostali i zde na dolní partii /kromě nedělního vítěze Dietera Wolfa/.

Největším letošním zážitkem /jako už každý rok/ byl pro mne opět O-ring v Eksjö. Asi 9300 účastníků, kempink na vojenském cvičišti, provisorním potrubím rozvedená voda, pravidelný odvoz odpadků, obchody v barácích přímo na tábořišti, parket a každý večer muzika, denně kropené táborové cesty, úžasná organizace dopravy všech závodníků na start jednotlivých etap, nedohledná polní parkoviště, policie ve vrtulníku, „regulovčící“ s vysílačkami, fantastické organizace samotných závodů, 5 různých startů pro celkem 52 kategorií, přes 400 kontrol postavených v lese, 5 různých posledních kontrol, 5 cílů v jedné čáře se souběžnými cílovými úseky, automatické měření časů, rychlé vyvěšování předběžných výsledků ve všech kategoriích, u elity i mezičasy z radiokontrol, kompletní výsledky v 18 hod. /přitom poslední starty kolem 13,30/, výsledky rozepsané pro každý asi z 1000 zúčastněných klubů ve 20 hod., odebírání map v cíli a distribuce nových s natištěnými tratičkami v obálkách pro jednotlivé kluby při příjezdu zpět do centrálního stanového městečka, fantastické prostředí cílů všech etap - přírodní amfiteátry, barevné moře diváků, vlájkosláva proti modrému nebi, zelený pruh doběhů do cíle na němž se postupem času víc a víc rýsují choďníčky až odpoledne jsou zcela černé, odvážná konstrukce pro cílové rozhodčí a tribuna pro novináře a film, informovaný hlasatel mluvící švédsky, finsky, německy a anglicky . . . Škoda, že to tak nebylo taky na MS u nás. Škoda, škoda pro orientáky.

Ale dál: hýřivá květinová výzdoba všech cílů a místa pro vyhlášení vítězů v jednotlivých dnech /ve všech 52 kategoriích/, závěrečné dekorování vítězů, zahajovací ceremoniál s prezidentem IOF Erikem Tobé, recepce pro prominentní hosty a reprezentační družstva s účastí švédského kurunního prince.

To všechno ale ještě není celý O-ring. O-ring to je radost ze závodění a závodění pro radost. Na O-ringu se bojuje se stejným zápallem o 180.místo ve čtvrté výkonostní kategorii H 13 jako o vítězství v první elitě. Viděl jsem dobíhat prvního závodníka do cíle první etapy O-ringu 1972. Byla to malá holčička z nějakých D 11, které se poštěstilo startovat hodně vpředu a doběhnout do cíle dřív než kdokoli jiný. Aplaus, kterého se jí dostalo od tisíců diváků na cílovém úseku, byl větší než později sklidili hlavní vítězové O-ringu Hans Aurell a Ulla Lindkvist. Tu malou holčičku si hned zavolali do rozhlasu, říkala kdo je a odkud je a informovala o mapě a trati. A já přitom skoro brečel, neboť jsem měl kotník jak papuč a mohl akorát tak okukovat v cíli.

Teď ještě pár technických údajů: mapy 1:20 000, čtyřbarevné, velmi přesné v kresbě terénu, ale neregistrující paseky, mýtiny, hustníky a podobně. Terén typicky švédský, každá vrstevnice jde jinak, jen sem tam nějaký větší útvar /svah, kopec/, v terénních tvarech nelze rozpoznat žádný systém /u nás třeba údolí s přítoky, hřbet s bočními rameny a pod./. Množství malých detailů, kameny, kupky, skalní srázy, bažinky, plošinky po milířích. Přes bažiny se běhat dá, neodlišují se ani tak množstvím vody jako spíš jiným porostem. Velice málo cest, žádné průseky. Délky tratí u ME 7,5 až 10,2 km, časy kolem 1 hod., cesty na start 1000 až 2700 m, startovní interval u elity 3 min, jinde 1-2 min, v jedné kategorii až 250 startujících, u M 21 celkem 9 kategorií rozlišených podle výkonosti, startovní listina a program tvoří knížku o 256 stránkách formátu A5. Z výsledků: H21E1 /první elita/ 1. Hans Aurell 5.37.16, pořadí v jednotlivých etapách 5, 22, 1, 1, 32, 2. Rolf Andersson 5.41.02 /10, 29, 7, 5, 11/, 3. Erkki Knuuttila 5.41.06 /12, 1, 5, 36, 14/, 45. Cláa Vlach 6.33.49 /46, 47, 44, 35, 47/, 55. Pepa Borůvka 7.01.53 /47, 46, 59, 43, 54/, 58. Beránek, 59. Galík, 65. Matějů ze 68 klasifikovaných a třeba 25. Pekka Pökälä 6.04.21 /68, 2, 2, 34, 8/ - i takto lze vibrovat. Na 27.místě skončil Juhani Salmenkylä, šéf finského repre družstva, který v roce 1952 ! vyhrál utkání Švédsko - Finsko.

D19E /nerozlišují D19 a D21/ 1. Ulla Lindkvist 4.49.43 /1, 4, 7, 4, 1/ 5. Monspart 5.13.25 /19, 5, 4, 18, 8/, 8. Handzlová 5.28.11 /30, 3 !!!, 8, 27, 18/, 18. Vlachová 5.42.18 /11, 30, 18, 16, 27/, 25. Mertová, 41. Čapuchová ze 47 klasifikovaných. H21 A3 - 13. Ticháček 30 min za vítězem /26, 2 !!!, 13, 83, 38/ ze 151 klasifikovaných, D19 A 34. Kohoutová, 46. Procházková, H17E 88. Kačmarčík 1.35 za vítězem z 94 klasifikovaných - poprvé ve švédském lese.

Nejhezčí však na O-ringu je to, že se závodí pro potěšení a že za to nic jiného není. Švédové totiž přesně rozlišují závodění pro tituly a pro radost. Od toho prvního jsou všelijaké mistrovství, od druhého všechny ostatní závody, a je jich naprostá většina.

Před O-ringem jsme absolvovali 2 menší jednodenní závody /asi 1500 účastníků/. Handzlová jeden vyhrála, čeští kluci byli vylosováni za sebou, v lese se samozřejmě potkali a v "autobuse" dorazili do cíle - Borůvkovi to vyneslo 5.místo a Beránkovi 6.

Na programu soustředění ve Vysokých Tatrách byly jednak horské tury brané běžecky /Kriván, hřebenovka Belanských Tater/, odpočinkové tury pěšky /Velké Vyyoká/, vytrvalostní treninky /směrem na Tri Studničky/, intervalové treninky na třiminutovém okruhu u hotelu, košíková, sauna atd.

V košíkové remizovala základní pětka Kohout, Hořínek, Matějů, Uher a Borůvka ve dvě a čtvrt hodiny dlouhém utkání bez střídání s mužstvem druholigových košíkářek VSŽ Košice, které střídalo celkem asi 15 hráček. Přesto košíkářky ke konci fyzicky nestačily a ve velmi slušně hraném utkání nedokázaly udržet náskok 30 bodů.

Mapové treninky jsme si odpustili /až na malou exkurzi po Vyšném pekle/ neboť přímo z okna FISu jsme viděli věci, které mapa zcela ignorovala.

Absolvovali jsme „závod do vrchu“ od Popradského plesa na Oster-
vu /skoro 500 m výškového rozdílu/. Nejlepší čas Jašek 19.56,
Hořínek 21.29, Lenhart 21.30, atd., Kohout 25, Gavenda 29 ve svých
53 letech.

Škoda, že Štrbské pleso je jen 1350 m vysoko, opravdu vysokohorské
soustředění by se dalo u nás dělat tak jediné na Kežmarské chatě
/asi 1900/, kde ještě jsou možnosti pro běhání.

Mistrovství světa ze zákulisí. Co si myslím o vyhlásování
vítězů a výsledkové službě nemusím opakovat. I jinde bylo na všech
stranách vidět mnoho nevyužitých možností a vyhozených peněz.
Každý účastník např. dostal mnoho, ale přitom lacirých až jarmareč-
ních, dárků. Přebohatá závěrečná večeře, kde se vytratila srdeč-
nost i mezi jinak velmi živými závodníky. Přejedli jsme se a ješ-
tě zbylo. Tebo momenty kdy vřískavá siréna policejního vozu uvol-
ňujícího cestu koloně autobusů zvadla před každými závory.
Ale byly i vynikající nápady - třeba viditelná poslední kontrola
v závodech jednotlivců - kdyby k tomu fungovala informační služba
v cíli! - takto jen opravdoví zasvěcenci postřehli, že tamten ne-
nápadný chlapík v červených trenýrkách si běží pro titul v nepřed-
stavitelně hodnotném čase. Ostatní se to sice taky dověděli, ale
to už byl Hadler dávno vysprchovaný.

K Hadlerově času jen to, že je o pouhých 57 vteřin horší než čas
Franty Rudleho při sedmém pokusu - to už běžel jako po fáborkách
- a Rudle je nějaký běžec. Age Hadler tak protřhl smůlu, která
ho po dvě mistrovství pronásledovala: 1966 - mistr světa, 1968 -
na předposlední kontrole zraněná noha - 3.místo, 1970 - až do 13.
kontroly vedoucí pozice, 8.místo.

Umístění dvou našich v první desítce je pro mne překvapením. Dalo
by se snad čekat v typickém českém lese, ne však v neobvyklém
pískovci, tím spíše, že trať byla záležitostí správné volby postu-
pů a pak už jen a jen běhu po cestách. Žádná detailní orientace.
Jediným opravdu náročným a tedy rozhodujícím byl 12.-13., na něm
také Hadler získal minimálně 2 minuty na své největší soupeře.
Mezičasy 12-13 v minutách: Hadler 8, Peck /Britanie/ 9, Frilén,
Vajda /! Maď./ a Weltzien /Nor/ 10, Berge, Lenhart a 3 další 11,
Uher, Borůvka a asi 6 dalších po 12, a například Hulliger a Wolf
/Švýcarsko, celkově 4. a 6./ 17 minut, Jašek 21 - tam byl onen
pád ze skály, do té doby 8 minut za Hadlerem, 5 za Uhrem a 2 za
Lenhartem, Hořínkův mezičas 26 minut! - taky hlavou do skály,
naštěstí nekrvavě. Naopak typicky běžeckým úsekem /ovšem po správné
volbě postupu/ byl 13-14: Berge, Frilén, Hulliger a Wolf po
dvanácti minutách, Hadler a mnoho dalších 13, Uher, Lenhart atd 14,
Jašek však už 17, Borůvka 18 - blbý postup. Zajímavou postavou
je Švéd Arne Johansson, který sice skončil devatenáctý, ale jeho
kvality jsou podstatně vyšší. Začátek šel stejně jako Hadler, po
10 min kufru na 6.kontrolu stahoval na Hadlera na každém úseku mi-
nutu, na desítce pohřbil znovu dvě minuty, opět za dva úseky stá-
hl dvě minuty a po další asi 6 min ztrátě na 12-13 běžel do cíle
stejně rychle jako vítěz. Však také na třetím úseku štafet měl
nejlepší mezičas, skoro o 3 min lepší než Hadler. U mužů podal
vítěz perfektní výkon, naproti tomu u žen všechny špičky kufři-
ly, ještě na 3.kontrolu od konce byla Šacina 4min za vedoucí
Ingrid Hadler. Zajímavé je, že druhá Maďarka, Magda Horvath, by-
la ještě na 7.kontrolu v čele závodního pole, pak skončila devátá.
Pohřebištěm nadějí na ženské trati byla předposlední kontrola,
doplatily na ni Ingrid Hadler /z vedoucí pozice zůstala jen hli-
něná medaile/, neméně dobrá Norka Kristin Danielsen /z třetího na
sedmé/, už citovaná Magda Horvath /z druhého místa až na deváté -
to by byl strašný gól, dvě Maďarky na prvních místech!/, Renáta
Vlachová /ze sedmého na jedenácté/, Mona Hebo z Dánska /8-13/ a
další.

Ženská štafeta šla celá velmi dobře; Nađa 4.43 za nejlepší na úseku, Renáta 1.40, Handzlová 5.27. U mužů tato čísla vypadají trochu jinak: Borůvka 0.19, Uher 11.36, Lenhart 12.45, Jašek 13.56. Uher tedy byl sice první, který to pokazil, ale zdaleka ne jediný. Švédové nejenže od začátku do konce vedli, ale měli na všech úsecích nejlepší mezičasy, nejvýrazněji Johanson na třetím úseku - o 2.46 před Hadlerem.

Terén štafet byl podstatně hodnotnější než pro závod jednotlivců, i tratě byly mnohem chytřejší postaveny. Závod jednotlivců se mi zdál být po všech stránkách dost lehký, přesněji, očekával jsem něco ještě daleko těžšího. Že to nebylo tak zcela jednoduché, to ukazují časové rozdíly. V NDR 1970 mi 8 minut za vítězem stačilo na 19. místo, zde by to bylo bezpečné čtvrté místo, o pár vteřin za medailí. I kdybych škrtl vynikajícího Hadlera, tak to pořád pro moje 8. místo stačí.

Něco málo o maratonu: byl jak má být - dva dlouhé a orientačně těžké závody za sebou, 27,8 km vzduchem, vítězný Galík 3.05 h. Rozhodující však byla fyzická výdrž, Galík měl po prvních 10 km ztrátu 6 min, přesto se spolu s Cigošem rychlým závěrem vypracovali ra čelo. Že byl závěr rozhodující je patrné také z toho, že rozdíly ve špičce na 10 prvních kilometrech byly do 6 min, na posledních čtyřech však někteří dokázali ztratit až 15 minut.

Když jsem u maratonu - Sarolta Monspart běžela 3.11.1972 jako první žena v Evropě silniční maraton, její mezičasy: 10 km 39 min, 15 km 59 min, 30 km 2.01, dále už pomaleji, výsledný čas 2.59'53". Limit pro I. VT je 2.48 /pro chlapy!/, Galík dovede za 2.36.

Nedávno jsem si začal všimnout toho, jak rozdílné závodnické typy se v repre mužstvu najdou. Samorost z Rackové - jak si říká Galík - to je těžkotonážní tank. Žádné velké chytračení a rvát to přes hustníky, jako buldok - když se jednou zakousne tak drží. Naproti tomu Uher je „myšlivec“. Vystihnout neekonomičtější postup - to se uplatní hlavně v pískovci /MS, poslední žebříčky, nominační závody na MS - zvítězil Uher/. Myšlivec, ale běhá nemotorně jak žirafa. Skoro totéž Borůvka - toho bych nazval běžcem špatných map. Na špatných mapách má daleko lepší výsledky - dovede vyhmátnout co je v mapě a není v lese nebo naopak. Jašek má velikou přednost ve sbíhání s kopců - on snad úplně lítá. Vlach se naopak s kopce bojí o nohy. Hořínek je bez mapy nejrychlejší, ale podle mapy už tu rychlost nestačí urejdvovat. S mapou je zase nejrychlejší Ticháček - Mistr lehčích závodů, kde se to musí pořádně švihát /M.ČSSR 1972, noční mistrovství 71, mezinárodní akademické závody 72/. Ze všech elitáků jedině Jura Ticháček vycítí, kdy je to možno a nutno pořádně rozbalit. Když však udělá chybu, tak přestává příliš brzo bojovat. Přednosti Uhra a Ticháčka spojuje Evžen Cigoš - dělá však často školácké chyby, vynechává kontroly, udělá se mu špatně z hladu atd. Podobný jako Ticháček je asi Kačmarčík. Sebe pokládám za „běžce špatných map“, mým nedostatkem je taktická neschopnost, nedovedu udělat trhánek nebo se naopak zavěsit, předností naopak soustředění se jen na mapu - nevnímám ani s kým běžím.

Je zajímavé, že každý kdo sám udělal nějakou mapu, se okamžitě vyšvihl nahoru - letos třeba Loveček a „atějú, vloni Cigoš, Uher, rok před tím moje maličkost. Ti, kteří mapy nedělají, jsou horší /i když třeba líp běhají/ - např. Hořínek, Galík, Jašek, Beránek, Merta, výjimkou potvrzující pravidla je Vlach se třemi nebo čtyřmi zmapovanými prostory.

Výsledky federálního žebříčku /Čsl.poháru/ jsou známe, lze se na ně však podívat i jinak: V „absolutním pořadí“ by zvítězil Evžen Cigoš /0,00 %, 6 vítězství + 4,63/, těsně za ním Pavel Cigoš /0,00 %, 6 vítězství + 37,30/, dále Kačmarčík /0,00 % 5 vítězství/. Po čtyřech vítězstvích mají Lenhart /0,69/, Sklenář /0,78 Hudečková /0,90/, dále v pořadí Vlachová /2 v. 1,26/, Handzlová /3 v. 1,31/, Ticháčková /2v. 2,05/ desátá je Dobra Novotná/ 3, 2.39 Největším rozdílem zvítězila Mirka Hudečková /o 11,98 %/, dále E.Cigoš /10,57/, PaCigoš /6,79/ atd., nejmenším rozdílem Vlachová /0,05/.

Zajímavá je i úroveň v jednotlivých kategoriích, lze ji odhadnout podle procent toho, kdo se umístil ve středu pole. Podle tohoto kritéria jsou nejvyrovnanějšími kategoriemi obě elity - DE 9.63, ME 11.25, nejhůř jsou na tom M15 /45,47/, M 17 /56,67/ a D 15 s 60,46 %. Ve všech těchto kategoriích stojí množství startujících s poměrně nízkou výkonností proti vítězům vynikajících kvalit. To potvrzuje i fakt, že v D 15 dosáhla jistá Basovníková výsledku 182,64 %, v jednom závodě dokonce 479,26, což je jistě hodno zaznamenání. Nejhorší procenta z jednoho závodu v ME činí naopak jen 54.72, průměr posledního muže v elitě pouze 23.31. Takže je to v pořádku. Vyrovnané elity, kufrující mládež a kralující Cigoši a Tesla vůbec. Jen tak dál !

Zdeněk

A N K E T A

Všichni členové našeho oddílu obdrželi otázky letošní ankety /vypracoval ji Lojza/ a i když nemám odpovědi od všech, dají se vyvodit určité závěry. Zde jsou:

Oddíl skončil v I. lize dorostu na 3.místě za Trincem a Gottwaldovem. Většina členů si myslí, že je to tím, že je jich víc, jen jeden připouští možnost většího treninku. 80 % odpovídajících se domnívá, že jsme letos s mapou trenovali přiměřeně, zbytek tvrdí, že málo. Nadpoloviční většina pokládá za správné dělat soustředění typu letošních Tater, 20 % je proti. Plně polovině se nejlépe trenuje ve větší skupině, další čtvrtina váhá a není si jista a zbytek se rovnoměrně dělí na příznivce běhání ve dvojici a sám. Všeobecně vládne názor, že bychom neměli jen závodit, ale provozovat rekreačně i jiné sporty /volejbal, jít si zaplavat, bruslit ap./. Stejně tak, že bychom se neměli vidět jen na závodech a při trenincích, ale i „vyrazit“ někam do divadla či na tanečky, byly zde však i hlasy, které tvrdily, že by to „nesedělo“. Ale zpět k trenování. Všichni se nezávisle na sobě shodli na tom, že jim trenér může ještě při jejich výkonnosti něco dát. Až na jednoho, který nesmlouvavě tvrdí - nemůže. Posledním bodem první části ankety /anonymní/ byla přání, jaké vlastnosti by se u trenéra měly víc projevovat. Někteří nevěděli, jiní /a těch bylo víc/ byli spokojeni. Zaznamenala jsem i přání, aby trenér měl „živelnější radost z dobrých výkonů“, aby hrál líp nohejbal, aby byl neústupnější z požadavků. Nejsvráznější přání - aby trenér byl: Bič za mnou. Krása přede mnou.

Z druhé části ankety, která byla neanonymní, vybírám jen podstatnější a zajímavější odpovědi.

1. Co se ti v uplynulém roce v oddíle a/ zvláště líbilo, b/ nelíbilo?

Lojza Petr	a/ že jsou ještě takoví, kteří nejenom závodí, ale starají se i kolem
b/ někdy trochu málo skromnosti
Vlastik Rohovský	- lepších věcí bylo přece víc
Radek Novotný	a/ přístup starších členů k mladším
b/ někdy Kefalín
Bohuš Šerý	a/ dobrý kolektiv
b/ u některých členů lehkomyšlnost při zakreslování tratí závodu, který pořádáme
Mirka Hudečková	b/ „Nevím, nic moc nelibivého mě nenapadá.“

2. Jak by sis představoval oddíl v příštím roce?

Petr Cigoš	jako jeden z nejlepších v republice a ...„kde by nechyběla nějaká sranda.“
Bohuš Šerý	„Rozšířený o další mladé závodníky, neboť stárnem“
Lojza Petr	co nejlepší výsledky, zájezd do Švédska a abychom spolu všichni dobře vycházeli
Jan Halavin	„Aspoň tak jak letos. Popřípadně s větším počtem dívek.“

3. Co jsi ochoten ty sám udělat pro to, aby oddíl byl skutečnou „partou“?

Bohuš Šerý	„Ovlivnit svoji manželku, aby měla větší zájem o můj sport a kolektiv.“
Jan Halavin	„Myslím, že si rozumíme a proto je zbytečné něco si vymýšlet.“
Zdenek Kolařík	...„Záleží na každém z nás, aby se uměl přizpůsobit celku.“
Vlastik Rohovský	„Těžko se bude parta dělat, když se návrhy setkají s odporem „ hvězd „.“

Mistrovství světa

„Nic pro manekýny, pořádná práce to bude. Protáhnem si kosti běháním po vyhlídkách u Jetřichovic. A cíl bude určitě u koupaliště.“ Autorem tohoto tvrzení je doktor přes mapy a vláčky, Peťa Uher. A další doktor, Borůvka, jen uznale kývá hlavou, taky na to přišel. Jen na základě velikých výškových rozdílů zveřejněného profilu trati, takové se prý nikde jinde v pískovci nenajdou. Jenom u Jetřichovic.

Mu, nebylo to koupaliště, ale druhý konec Jetřichovic, louka pod Mariinou vyhlídkou. Ale jinak to sedělo, u Jetřichovic jsou pěkné kopečky a ještě pěknější skály. Prý se po nich dobře turistuje, ale určitě špatně běhá.

Máme však stále únor 1972, zbývá půl roku na okoukání těch pískovcových strašidel, jsou i jinde, než v zakázaných severních Čechách. Po celé léto se Sedmihorky, Prachovské skály i lesy na Kostě hemžily tvrdě trenujícími běžci z nejrůznějších světových zemí. V neprůchodných stržích se objevovaly chodničky, v zastřených dírách a škvírách se krčily červené lampiony. Horolezci se často měli na co dívat. Běžec, který zoufale prohrabává borůvčí několik metrů od kontroly, to je jistě škodolibě podívaná.

Norové jsou známí tím, že stále mezi sebou závodí. Nepřestali ani zde. Nechali v pískovcích půl mládí, ale jejich časy pak stály za to. Hadlerova legitimace z jednoho takového treninku byla dokonce vystavená v Jičíně na rynku. A my hned, že to musíme zkusit po nich. Jeden za druhým jsme svižně vbíhali do lesa, kluci jako fík, radost pohledět. Les se zavřel, jen vyplašené kavky ještě chvíli poletovaly nad skalami. Minula hodina, minula i druhá, slunce žhnulo jako najaté, i kavky zalezly někam do stínu. Neminulo však celé dopoledne, a už se začaly z lesa trousit vysušené a zchátralé postavy jako když propustíš koncentráčníky. Někteří podpírali okolní stromy, jiní žvýkali kořínky. Ano, čs. repre mužstvo. Asi po dvou dnech se mezi chroptěním zoufalců dala rozeznat malověrná slova preferující lynčování a smrt před i tak významným sportovním zážitkem, jakým slibovalo být Mistrovství světa.

České knedlíky a pivo však postaví na nohy i mrtvého. Přidám-li k tomu uvítací slivovici, džus a chleba, není se vůbec co divit, že do vlastního závodu byli všichni jaksepatří čupr.

Ráno však nebylo lepší večera, dokonce i starým vlkům připadlo, jako by před sebou měli mistrovství světa, kde už se neběží pro radost, ale pro slávu.

Autobus na start je přecpán lidmi a nervozitou, ve škvírách se tísní napětí a strach. Fin Kostiainen sedí na schůdkách, pozoruje výrazné nic na dveřích a nevypadá, že by se chtěl zrovna rozesmát. Kdybychom zastavili, asi by ani moc daleko nechodil. Šacina stěhuje čepici po nejrůznějších místech. Chvíli je jí zima na hlavu, pak zas na ruce, pak jí opět drží v levé a pravou ji hledá v tašce. Pro nezúčastněného zajisté k popukání. Na jednom zamženém okně jsou křivolací pajduláci, ostatní jsou netknutá, apatie vládne davem. Většina se choulí ve čtverých teplácích, jiní mají oblečení skoro plážové a ještě je jim horko. Zřejmě takové závody nejsou každý pátek. Autobus se otevřel, někdo spěchá a pak nemá dvě hodiny co dělat, já zase naopak.

Už jsem však nastrojený a osmkrát překontrolovaný, už mám za sebou i dvoukilometrovou rozsvičku a zbývá mi pět minut. Kohout je tak ztrémovaný, že mně říká Juro. Musím od něj pryč, ještě poslední soukromá rekapitulace, když stojím za keříkem. Zřejmě to opravdu nebude

procházka se sbíráním borůvek, budu muset od počátku pořádně makat, ale zas tak, aby to vydrželo hodinu pětapadesát. Déle nemusí, to už by stejně bylo zbytečné se hnát. A co s mapou? Bude nepřehledná, budou tam až neskutečně strmé kopce a musím všechno obíhat, i nemožné je nutno obíhat. A hlavně nesmím zkuřřit. V pískovci je každá chyba dvojnásob drahá, při své běžecké rychlosti potřebuji běžet zcela čistě, abych byl do desíti minut za vítězem.

Zvonec, tři minuty, beru mapu, je úžasně hustá. Běžím do kopce na start, klekám a snažím se vymyslet a nakreslit nejobtížnější postupy, napřed ty nejdělsí, pak ty na konci tratě - tam už budu mít v hlavě asi pěkně vygumováno. Čas letí nepopsatelným tryskem, už jen 15 vteřin, začínám koukat na první úsek. Už je tu start, strkají do mne abych běžel, já však stále ještě nevím dobře kudy.

Rozjíždím to po cestě, ještě si strkám mapu do plastiku, na první křižovatce musím dokonce zastavit, neboť nevím kam dál. Je to sice vteřinka, ale každé takové je škoda. Dál už to jde, první úseky nejsou těžké, několik cest, trochu kombinace, azimut, jen druhá kontrola je zašitá v jémě, opsal jsem tam padesátimetrový oblouk než jsem uviděl štětinatou hlavu rozhodčího. Víím ze zkušenosti, že chyby chodívají obvykle po dvou spolu, snažím se tedy neudělat tu druhou, vyšlo mi to. Velký bůh Ferry Kuffer mi dopřál najít čistě trojku i čtyřku v jasném údolíčku, ale pak nasadil lehčí chvat, seběhl jsem svahem přímo dolů a přidal si tak 100 m oproti šikmému seběhu. Vyšplhal jsem se na skaly, narazil novinářskou kontrolku a hasil si to přes louku obsazenou filmáři. Pro mne, lišejníkem obrostlého lesního muže, je to vždy poněkud znervozňující, předloni v Německu jsem od filmářů utkl sice perfektním stylem, ale špatnou cestou. Letos jsem si dal záležet na dobré cestě, snad právě proto jsem se v žádném filmovém záznamu nenašel. Další kontrola, šestka, se musela nabíhat zprava údolíčkem, to jsem zvládl dokonale, ale pak jsem nemohl najít chodník, poskakoval jsem zleva doprava a dobrou půlminutu nevěděl kam prchat dál. Chytl jsem si směr do busoly a po pár vteřinách už jsem to bral po pěkné cestě po ostrém hrbetě. Velice jednoduché, skoro kilometr pořád cesty, proti běží jeden za druhým borci, kteří už mají za sebou celou smyčku a pálí si to na jedenáctku. Přísný Ferry mě přistihl při nepozornosti a poslal do vedlejšího chodníčku příliš do kopce, vzápětí jsem ho však odhalil a chybičku naparavil.

Ze sedmičky na osmičku jsem plánoval velkou obíhačku zprava, teď mi nějak ruplo v bedně a šinu si to zcela přímo přes hluboké údolí a ostrý hrbet, ten je tak strmý, že málem štrejchám bradou o jehličí. Přesto všechno je to dost rychlé, ztráta proti obíhání bude asi minimální.

Další úsek je krátký, ale nemůžu tam nalézt rozumné řešení, i když jsem si ho študoval už na té rovné cestě s protiběhem. Je to přes údolí a hrbet, přímo nelze, vrchem i spodem hodně daleko, volím vrchní cestu, s uspokojením běžím kus po vrstevnicové cestě a přebíhám odbočující chodník alespoň o 50 m. Bác do hrnce, zpět a dolů až na kontrolu s čajem. Zase zpět na tu vrstevnicovou cestu, není to tu zrovna chytře postavené. Ve svahu předbíhám jakousi mátohu, je to snad Polák nebo Belgičan. Tak krutým rozdílem rychlostí jsem převálcoval jen jednou jedinkrát pražskou stařenku Lexovou na nočních, ale to jí zhaslo světlo.

Dál mi práce už odsejpá z desítky na jedenáctku to beru správně zase po té vrcholové cestě s modrou značkou. Je tu jen jediný pořádný stoupák, na každém jiném postupu nejméně dva. Modrou značku zase využívám k přemýšlení, zatím mám tak 2 minuty ztrát, to je dobré, ale čekají na mne dva nerozřešené problémy, jednak velice složitá a nečitelná oblast na krátkém úseku mezi jedenáctkou a dvanáctkou, a hlavně složitý delší úsek na třináctku. Tam čeká Ferry snad za každým stromem. Ale konec úvahám, balancuji mezi cestičkami a vrstevnicemi, po-

slední část úseku na jedenáctku. Beru si na ten nečitelný úsek azimut a čenichám po stopách, padám do kaliště, koukám na mapu - od kontroly za belvanem mě dělí 20 metrů. Tady jsem si vybral i tu trochu štěstí, které je nezbytně třeba, Doufám, že smůla dnes nepřijde ke slovu.

Od kontroly skáču přes padlé stromy jako klokan s amputovanou nohou, tři kroky - bác, mrknu do mapy, vymyslím něco lepšího, pět kroků - škrk do díry, zase jiný postup - pic na ústa. Půl minuty tajtrlíkování mi však zcela stačilo, vzal jsem to čile přes kopec, dobře jsem vystihl, že na kontrolu se musí jít zvrchu hřbetem a dokonce jsem ji v nepřehledném místě docela čistě našel. Dávali tam thé, kterým jsem nepohrdl. Načerpav novou šťávu, vydal jsem se na nejdelsí úsek, z velké části pouze běžecký. Švihl jsem to přes skály do hlubokého údolí, které mě pak vedlo celý kilometr až na sedlo, pořád na trojku a plný céres, páka až na podlaze. Nahoře pak po cestě úbočím nebetyčné hory. Nalevo byl zřejmě krásný výhled, ale bál jsem se tam podívat, abych nedostal závrať a náhodou tam nespádl. Vypadalo to úplně bezcdně. Nakonec mě tam mapa stejně donutila spadnout, dole jsem si, stále v letu, spočítalnohy. Bylo jich pro další běh ještě stále dost a byly při síle. Následující tři nebo čtyři úseky jsou ryze české, tedy bez problémů. Až k úplnému konci se opět dostávám mezi skály. Poslední tvrdý ořech a poslední šance „Nepředvídatelného“, jak se někdy říká Ferrymu. Hlava mi už nefunguje, nemůžu se dobře vyznat v oplocenkách kolem cesty, nakonec však přece jen odbočuji tam, kde jsem chtěl. Ale běda! Na mapě to nevypadalo tak hrůzně jako ve skutečnosti. To nebyl strk nebo kopec, svah nebo po česku hang. To byl zalamovák s maximálním, přírodním zákonem se vymykajícím, sklonem svahu. Já myslím, že byl přewislý. Nahoru po čtyřech, jehličí, prach a písek v zubech, v očích a vůbec všude, stehna bolí jak na mučidlech a konce nevidět. Čím výš, tím prudší, nahoře proti nebi jen úzký splaz mezi skalami. Prsty zapichují do půdy, vršek už je blízko. Úplně zoufalé. Vrátit se, to znamená minimálně dvě minuty. Musím prolézt. Opírám se jen o vzduch a svoji vůli.

Konečně nahoře! Ještě trochu do kopce, nohy už nechtějí poslechnout rozkaz k běhu, sesun po zadku na kontrolu a odtud dolů, dolů, utíkat, už jenom běžet až na okraj lesa, skok nalevo na malý hrbítek, poslední kontrola pod skalou. Hlavu můžu úplně vypnout, sílu napřít jen do nohou. Lidi řvou, nedokázal bych rozlišit, zda radostí či vzteky, a já ukusuji trávu k cíli. Vyšlo to, vydržel jsem.

Je to prozatím třetí místo, proto ten řev diváků. Časem si však zakřičeli ještě mnohokrát, z třetího zbylo osmé, i to je pro mne až příliš krásné, z celého závodu pár vzpomínek a pomačkaná mapa.

Zdeněk

A d r e s é ř

Jaroslav Barovjan /Jaros/	Selská 23
Pavel Benda /Hurvínek/	Krausova 10, tel. 63 10 62
Pavel a Petr Cigošovi /PaCigoš a PeCigoš/	Těšínská 4
Josef a Pavel Fajtovi	Tůmova 34, tel. 33 06 72
Jana Fajmonová	Jana Uhra 29, tel. 57 97 87
Jan Halavin /Kefalín zvaný Kefoš/	Příční 24
Mirka Hudečková	Náhorní 14, tel. 40 152
Jana a Jiří Hlaváčovi	Elišky Machové 39, tel. 41 275
Zdeněk Kolařík /Kobřík či mladej/	Blansko, Chelčického 6
Bohumil Koukal	Bratislavská 2
Zora Lenhartová /sl.Šimajzlová/	Sedláková 13, tel. 33 43 47 do zam. 23 221/28
Miloslava Marečková	Sedláková 7
2x Dobra, Radek a Slávek Novotní	Pod kaštany 12 /Dobra do zam. 55 882/
Marie Oprchalová	Bratsilavská 26, tel. 67 66 87
ing Alois Petr	Soběšická 119, tel. 625 011 do zam. 402 11/207
Helena a Jan Frocházkovi /Žánovi/	Příční 4c, tel. 677 425
Vlastimil Rohovský /Kema/	Úvoz 100, tel. 53 932
Věra Řádková /Linková/	Francouzská 40 nebo Provazníková 80 do zam. 447/448
Vlastislav Šebesta /Šebin/	Krausova 3, tel. 63 11 95
Bohumil Šerý	Gargulákova 48, do zam. 452/5150
Jan Vlček	Kovácká 5c, tel. 634 675 do zam. 672 811/2554

Sportovní kalendář oddílu OB TJ Tesla Brno na rok 1973

13.1.	Žebříček LOB	I.	Šternberk
14.1.	Žebříček LOB	I.	Olomouc
21.1.	Žebříček LOB	I.	Jičín
28.1.	Žebříček + mezinár. LOB	I.	Třinec
16.-17.2.	Mistrovství ČSSR v LOB	I.	Vrchlabí
24.2.	Žebříček LOB	I.	Opava
31.3.-1.4.	Oddílové soustředění	-	
7.4.	Brněnské kolo	II.	Brno
8.4.	Starobrněnský dukát	II.	Brno
15.4.	Patočkův memoriál	II.	Brno
21.-23.4.	Oddílové soustředění	-	
29.4.	Pohár PAL	II.	Kroměříž
6.5.	Dunajská buzola	II.	Bratislava
13.5.	Přebor Brna	II.	Brno
20.5.			
26.5.	Čs.pohár - II.liga	I.	Olomouc
27.5.	Čs.pohár - II.liga	I.	Gottwaldov
2.6.	Čsl.pohár - I.liga	I.	Jičín
3.6.	Stafety	-	Jičín
9.6.	Čs.pohár - A	I.	Rychnov
10.6.	Čs.pohár - A	I.	Pardubice
16.6.	Čsl.pohár - I.liga	I.	Košice
17.6.	Čsl.pohár - I.liga	I.	Košice
23.6.	Čs.pohár - II.liga	I.	Otrokovice
24.6.	Čs.pohár - II.liga	I.	Vyškov
30.6.	Čsl.pohár - I.liga	I.	Kroměříž
1.7.	Čsl.pohár - I.liga	I.	Gottwaldov
červenec	Zahraniční zájezd		
3.-5.8.	Mezinárodní OB	I.	Brno
24.-26.8.	Grand Prix Slovakia	I.	
1.9.	Čs.pohár - II.liga	I.	Opava
2.9.	Čs.pohár - II.liga	I.	Ostrava
8.9.			
15.-16.9.	Mistrovství ČSR	I.	Praha
22.-23.9.	Mistrovství ČSSR	I.	Nový Bor
30.9.	DERBY Slavia VŠZ - Tesla	-	Brno
6.10.	Čsl.pohár - I.liga	I.	Praha
7.10.	Čsl.pohár - I.liga	I.	Praha
13.10.	Mistrovství ČSSR - noční	I.	Čes.Budějovice
13.10.	Pohár voj.škol	I.	Vyškov
20.10.	O vlajku TESLY	II.	Brno
21.10.	Mistrovství ČSSR - dl.trať	I.	Brno
28.10.			
3.-4.11.	Přebor oddílu	-	
prosinec	Lyžařské soustředění		